

Od autora bestselleru *Žena obchodníka s příběhy*
a populárních genealogických thrillerů s JEFFERSONEM TAYTEM

Steve
ROBINSON

Tajná
manželka

Mrazivý thriller z viktoriánské Anglie o zradě, vraždě a schopnosti přežít...

❧ Tajná ❧
manželka

Knihy Steva Robinsona v nakladatelství Mystery Press

Jefferson Tayte

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně
Spříznění
Smrtící hry
Dopisy od mrtvého

Samostatné romány

Žena obchodníka s příběhy
Tajná manželka

Připravujeme

Dívka z obrazu

Steve
ROBINSON
Tajná
manželka

Přeložila Kateřina Niklová

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Steve Robinson, 2020

Translation © Kateřina Niklová, 2021

Cover © Emma Rogers, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-318-6 (pdf)

Mé ženě Karen

PROLOG

Crows-an-Wra, Cornwall

1844

Ve snu moje tělo olizují plameny, nevnímám však žádnou bolest. Dívám se, jak hořím, jakoby očima někoho jiného, netečně sleduji svoji vlastní smrt.

Netrpím, jen cítím podivný zápach. Štiplavý dým vyburcuje mé smysly a já se vzbudím a mé srdce tluče tak rychle, že skoro panikařím. Zápach cítím dál, je stejně skutečný jako pot na mém čele. Je to pach kouře a ohořelých věcí, zčernalých a nerozpoznatelných.

Sophie!

Moje první myšlenka patří mé dceři. Odhodím stranou těžké přikrývky a ve tmě se rozběhnu ke dveřím. Když je otevřu, tma zmizí. Vpravo je chodba v jednom ohni a já se zalknu. Tím směrem leží Sophiin pokoj, za hradbou plamenů, které se plazí po stěnách a lepí se na strop jako ohniví démoni.

Nezaváhám ani na okamžik.

„Sophie!“ volám a beze strachu se k ní rozběhnu.

Plíce mi naplní horký kouř a já se rozkašlu. Oči mě pálí a slzí, až skoro nevidím. Okolo mě prskají a syčí plameny a vládne dusivý žár.

„Sophie!“

Dostanu se k jejím dveřím, sáhnu po klice a spálím si dlaň. Vidím, jak barva na dveřích bobtná a loupe se. Zkusím to znovu

a tentokrát si obalím ruku do záhybů noční košile. Rychlé otočení klikou a dveře se otevřou. Plameny se po mně natáhnou a já ucuknu.

„Rosen!“ zavolá někdo. „Je příliš pozdě.“

Zakroutím hlavou. „Ne! Nemůže být.“

„Je pryč!“ naléhá hlas. „Sophia je mrtvá.“

Rozpláču se, podle žáru plamenů v jejím pokoji však poznám, že to tak je. Ta představa mě přemůže a moje tělo mě konečně zradí. Podlomí se mi kolena. Cítím, jak padám, někdo mě ale chytí. Je to můj manžel, Richard. Vytáhne mě sípající a sotva při vědomí ven.

„Naše dcera,“ zamumlám příliš slabě, než aby mě bylo přes zuřivost požáru slyšet.

Vzepřu se, jak nejvíc dovedu, snažím se osvobodit, abych se mohla vrátit zpátky a zachránit ji, k ničemu to však není. Stisk mého manžela zesílí, vláčí mě po hrubém běhounu v chodbě, dokud se vzduch nezačne pročišťovat a žár plamenů neustoupí chladu noci.

Když se zastavíme, Richard na mě shlédne. Nevidím v jeho očích žal.

Vidím soucit. „Je mi to líto,“ řekne, je to ovšem chladná omluva, ne sdílená ztráta. Lituje mě a omlouvá se za to, co následně udělá.

Vidím úzký pruh látky a jutový pytel. Uchopí látku a kus mi jí nacpe do úst. Snažím se křičet, látka ale můj hlas ztlumí. Slabě se vzpírám, když roubík pevně utáhne a sváže mi ho vzadu na šíji, čímž mě dokonale umlčí. Potom s vytřeštěnýma očima sleduji, jak se k mému obličejí blíží jutový pytel. Vrtím hlavou a začnu kopat nohama, mých kotníků se však chopí čísi ruce a znehybní je.

Je tu ještě někdo další.

Ovládne mě zmatek.

Co se to se mnou děje? Proč?

Než můžu postavu u svých nohou zahlédnout a zjistit, kdo to je, všimnu si šátku v Richardově ruce. Pevně mi ho přitiskne k ústům a nosu a donutí mě vdechnout nasládlou vůni. Udělá se mi mdlo. Svět okolo mě se začne kroutit a rozplývat.

Potom mě znovu obklopí tma.

KAPITOLA PRVNÍ

ROSEN

Jenom hlupák bere svobodu jako samozřejmost, jsme ale někdy doopravdy svobodní? Vždycky jsem si myslela, že já svobodná jsem, jenže stejně jako dítě ovládají rodiče, podléhá vdaná žena manželově vůli. Aby člověk byl skutečně svobodný, musí žít bez nadvlády či omezení, jenže já nyní čelím obojímu. Za celých pětadvacet let svého života jsem se takovými věcmi nikdy nezabývala, na druhou stranu jsem doposud ani nemusela.

A kde jsem teď?

Vzbudila jsem se omámená. Dolehlo ke mně škrábání, které mohly vydávat jediné myši nebo krysy pobíhající pod prkny v podlaze. Vůbec jsem netušila, kde to jsem. Navršené přikrývky mě tížily na hrudi jako olovo. Sotva jsem otevřela oči, musela jsem je opět zavřít a zahnat tak mdlobu. Pokusila jsem se pohnout, bušení v hlavě mě ovšem varovalo, abych byla velmi opatrná. Zamrkala jsem do jasné záře, která pronikala dovnitř střešním oknem, které představovalo jediný zdroj světla v místnosti, a začala jsem se rozhlížet po okolí.

Ležela jsem na kované posteli v rohu malé, spartánsky zařízené komnaty, která nenabízela žádnou nápovědu, abych pochopila, kde jsem se ocitla. Nic jsem tu nepoznávala. V koutě u nohou postele stál toaletní stolek s umyvadlem a na opačné straně pokoje, pod oknem se zavřenými okenicemi, starý ušák. Jeho zašlý zelený potah byl na několika místech skoro prodřený

a na zemi vedle křesla byla navršená hromádka knih. Posadila jsem se a shodila ze sebe příkrývky a ihned jsem zalitovala, že v malém krbu po mé pravici není naskládáné dříví na podpal a já nemám zápalku, kterou bych ho mohla zapálit. Vypadalo to, že já, Rosen Trevelyanová, paní sídla Crows-an-Wra, už na podobné vymoženosti nemám nárok.

Ano, pamatovala jsem si, kdo jsem, jen málo dalších věcí jsem však věděla s jistotou. Probouzela jsem se a zase usínala možná několik dnů, možná však jen několik hodin. Sen přicházel a zase mizel, znovu a znovu, pořád mi však nedával žádný smysl. Hlava mě bolela tak silně a tak vytrvale mi v ní bušilo, že mě to rozptylovalo, a začala jsem pochybovat o tom, kolik z toho, co jsem si pamatovala, se doopravdy stalo. A přesto jsem byla tady. Aspoň to bylo jisté. Můj vlastní manžel mě omráčil a v bezvědomí mě dopravil na toto neznámé místo.

Jenže co to ostatní?

A co Sophie?

Do očí mi vyhrkly slzy. Došlo skutečně k požáru, nebo jsem si ho v deliriu jenom představovala? Z přemítání mě vytrhl studený vzduch v komnatě. Když jsem spustila nohy z postele, zachvěla jsem se a všimla si, jak přede mnou víří můj sražený dech. Sebrala jsem příkrývku, přehodila si ji přes ramena a zamířila k jezírku slunečního svitu uprostřed pokoje. Tam jsem se v noční košili a příkrývce posadila a upřela pohled na dveře. Měla být tato místnost mým vězením? Zavřel mě tady můj manžel jako nějakou kriminálnici? Vůbec jsem nepochybovala o tom, že dveře jsou zamčené a že i okenice jsou zajištěné. Později se o tom přesvědčím, ještě jsem však nebyla připravená na to, že se mi mé obavy potvrdí.

Netuším, jak dlouho jsem tam seděla. Dost dlouho na to, aby mě bledé zimní sluneční světlo trochu zahřálo, takže jsem se opět začala cítit sama sebou, třebaže stíny, které slunce vrhalo na holá prkna podlahy, se pohnuly sotva o několik centimetrů. Podle úhlu slunečního svitu muselo být pozdní dopoledne nebo

brzké odpoledne a já už teď věděla, jak moc mi bude světlo s příchodem noci chybět, jestli tady pořád budu.

V myšlenkách jsem se neustále vracela zpátky ke svému snu, nebo ke své děsivé realitě, pokud to skutečně byla pravda. Pamatovala jsem si, že mě někdo držel za kotníky, zatímco mě můj manžel svazoval. Kdo to byl? Kdo tam ještě byl? Napadlo mě hned několik možností, jedna se mi však neustále vracela. Richardova matka, Mariah. Byla ona mojí žalářnicí? Věděla jsem, že Richard nemá na podobné věci žaludek, stejně jako jsem věděla, že Mariah by se v nich patrně vyžívala.

Znovu jsem se zadívala na dveře a přemítala o tom, kdo přijde. Někdo přece musí přijít, dřív nebo později. V tu chvíli jsem si všimla, že ve dveřích jsou dva průzory: jeden uprostřed horní poloviny, druhý přímo u podlahy. Jejich účel byl jasný. Horní špehýrka dovolí osobě venku nahlédnout dovnitř, aniž by riskovala otevření dveří a můj útěk, zatímco spodní otvor poslouží k předávání jídla a vody a k odebírání nočníku. Znovu jsem uvažovala, co se to děje a kde vlastně jsem. Bylo jasné, že už nejsem v sídle Crows-an-Wra. Na to jsem svůj vlastní domov znala příliš dobře. Tak kde jsem se tedy ocitla? Nedokázala jsem najít odpověď na žádnou z otázek.

Nakonec jsem vstala. Nohy mi zdřevěněly od toho, jak jsem s nimi skoro nehýbala. Zamířila jsem ke křeslu a sehnula se pro jednu z knih na hromádce. Byl to *Starožitníkův krám* od Charlese Dickense a pod ním *Rob Roy* od Waltera Scotta. Okamžitě jsem poznala, že se jedná o mé vlastní knihy. V jedné dokonce stálo moje jméno, kdybych potřebovala důkaz – dárek od Richarda. Milovala jsem knihy, vše od Fausta až po Frankensteina. Jak jsem kupku probírala, zjistila jsem, že jsem každou z knih četla aspoň dvakrát, někdy i skoro tucetkrát.

Vrátila jsem je na místo a vyrovnala stoh. Potom jsem přistoupila k okenicím a pokusila se je otevřít. Jak jsem tušila, byly pevně zajištěné.

Několikrát jsem jimi frustrovaně zalomcovala, avšak držely pevně, proto jsem se od nich odvrátila a uvažovala, že si stoupnu ke dveřím a budu křičet, dokud se někdo neobjeví. Jak jsem se odvracela, ucítila jsem známou vůni. Byla to stejná vůně, která mě vzbudila ve snu. Poblíž něco hořelo nebo nedávno shořelo. Ve vzduchu stále visel štiplavý pach. Přitiskla jsem nos ke škvírkám v okenicích a zhluboka nasála vzduch. Tentokrát mě palčivý zápach rozkašlal a donutil mě odvrátit se. Nebyla to jenom moje představa.

Muselo to být Crows-an-Wra.

Pokud tomu tak ale bylo, pak jsem musela být mnohem blíže domovu, než jsem si původně myslela, byla jsem si ovšem jistá, že do této místnosti jsem nikdy nevstoupila. Zavrtěla jsem hlavou.

„Nejsem v Crows-an-Wra,“ řekla jsem. Už jsem začínala mluvit sama se sebou. „Ale někde poblíž.“

A pak mi to došlo, už jen proto, že žádné jiné vysvětlení nemohlo existovat. Byla jsem uvnitř malého domku, kde žil správce Jenken, vrátný u brány.

„Jenkene!“ zavolala jsem a konečně zamířila ke dveřím.

Sevřela jsem ruku v pěst a začala bušit do horního průzoru. Takže to byl Jenken, kdo mě držel za kotníky, zatímco mi můj manžel tiskl na tvář šátek, aby mě uspal? Taková drzost!

„Jenkene!“ zakřičela jsem znovu a teď už s jistotou, že to byl on a ne Mariah, jak jsem si původně myslela.

Bušila jsem a bušila a přitom uvažovala, jak se mohl Jenken, který ke mně vždycky býval tak laskavý, dopustit něčeho takového. Přestala jsem bušit a moje třesoucí se pěst zůstala viset ve vzduchu. Ano, Jenken byl ke mně vždy laskavý, ale hlavně měl rád Sophii.

„Sophie...“ zamumlala jsem a hlas se mi zlomil.

Požár byl skutečný. Všechno to bylo skutečné. Smysly mi na jednu zahltl opojný pach kouře a doutnajících zbytků života,

který jsem dříve znala, a v duchu jsem se ocitla zpátky v Sophiině hořícím pokoji.

Začala jsem křičet a plakala jsem tak usedavě, že mě to stálo všechnu sílu. Zhroutila jsem se na podlahu a znovu a znovu si opakovala, že to nemůže být pravda. Potom jsem uslyšela kroky, které stoupaly vzhůru po schodišti před dveřmi.

Někdo přicházel.

KAPITOLA DRUHÁ

Vrhla jsem se zpátky k posteli. Ať už se vzhůru po schodech blížil kdokoli, potřebovala jsem od něj získat spoustu odpovědí. Snad jsem měla sebrat odvalu a zůstat stát na místě, a až by můj žalárník otevřel průzor, postavit se mu, když jsem však slyšela na schodech venku před pokojem kroky, roztřásla jsem se jako vyděšená malá holka, která se bojí vlastního stínu. Rychle jsem si utřela oči, skočila do postele, přehodila přes sebe příkrývky a přitáhla si je k obličejí. Poté jsem poslouchala a čekala, až se průzor otevře.

Ozvěna kroků na prkenné podlaze se blížila. Rychle mi došlo, že kroky nejsou těžké. Nemohl to být Jenken. Zastavily se přímo před dveřmi a já se v nastalém tichu dlouze, ostře nadechla a zatajila dech. Připadalo mi, že ticho trvá celou věčnost. Když se průzor konečně otevřel, roztřeseně jsem vydechla a schoulila se hlouběji do polštářů. Hubená, nepřikrášlená tvář, která se objevila, jakoby zarámovaná průzorem, patřila mojí tchyni Mariah. Potvrdilo se tak mé tušení.

„Vidím, že jsi vzhůru,“ řekla a její hlas zněl na ženu nezvykle chraplavě, což jsem připisovala tomu, že strávila příliš mnoho ze svých dlouhých let štěkáním rozkazů na ostatní.

Neodpověděla jsem jí, avšak postupně, jak jsem si zvykala na její známý obličej v průzoru, jsem pustila příkrývky a znovu se posadila. Na vině byla asi moje představitivost, ovlivněná situací, ve které jsem se nečekaně ocitla, ale připadalo mi, že ostré rysy Mariah vypadají strašidelně. Ocelově šedé vlasy měla sčesané

z obličeje dozadu, takže pod plátěným čepcem skoro nebyly vidět. Pevně utažený drdol jí zvedl úzké obočí výš a svýma tmavě hnědýma očima zírala do místnosti a prohlížela si mě jako jestřáb, který se vznáší nad kořistí. Krk jí zdobil bílý krajkový límeček stočený vysoko pod bradou, která jí tak trčela autoritativně vpřed. Našpulila rty, což jí rázem dodalo záštiplný výraz.

„Podívej se na svoje vlasy,“ řekla, zatímco si mě dál prohlížela. „Vypadá to, že ti budu muset přinést hřeben, nečekej ale, že ti je vykartáčuji.“

Dotkla jsem se pramene vlasů. Byly špinavé a zacuchané, což mě vzhledem k okolnostem nepřekvapilo – vlasy tak dlouhé jako ty mé se snadno zašmodrchaly. Možná to ode mě v tak strašlivý okamžik života bylo domýšlivé, nedokázala jsem ale snést, že vypadají tak neupraveně. Moje komorná Charlotte mi je obvykle každé ráno a každý večer před spaním česala, někdy i celou hodinu, pokud jsem se byla předtím projet na koni. Kartáčovala je a kartáčovala, až byly hladké a lesklé jako kuchařčiny měděné pánve. V tento okamžik však už nic nebylo jako obvykle.

„Máš hlad?“ zeptala se Mariah úsečně. „Žízeň?“

Předtím jsem o tom nepřemýšlela, ale měla jsem. Polkla jsem a cítila, jak mám vyprahlé hrdlo. Kývla jsem.

„Přišla jsi o řeč, co?“

Po chvíli jsem zvedla hlavu, sebrala tu trochu síly, kterou jsem v sobě dokázala najít, a pobouřeně jsem odpověděla: „Ne, nepřišla.“ Její úsečný tón jsem jí oplatila svým vlastním.

„Škoda!“ vyštěkla Mariah. „Ušetřilo by mi to práci s hledáním způsobu, jak tě udržet zticha. Jestli tě ještě jednou uslyším křičet, týden nedostaneš najíst!“

Nezajímalo mě to. Chtěla jsem hlavně odpovědi. „Proč to děláte?“ zeptala jsem se a očima naléhala, ať mi to vysvětlí.

Mariah napřed neodpověděla. Pak se pro sebe zasmála. „Proč to dělám?“ zopakovala. „Má drahá, kdyby bylo po mém,

byla bys už mrtvá. Myslíš si, že mě bude bavit dnem i nocí tě hlídat, nosit ti jídlo a vodu a vynášet tvůj špinavý, smradlavý nočník?“

„Mrtvá?“ řekla jsem. Ve své nevěře jsem se právě k tomu slovu upnula. „Ale proč?“ zeptala jsem se. „Nepovíte mi to?“

„Brzy se to dozvíš,“ odvětila Mariah. „Mezitím by ses možná měla ptát sama sebe, proč jsi nebyla mému synovi lepší manželkou.“

Její poznámka mě jak překvapila, tak zmátla. „Posledních sedm let jsem byla Richardovi tou nejlepším ženou.“

Mariah ohrnula nenávistně horní ret. „Nikdy jsi pro mého syna nebyla dost dobrá.“

Oplácela jsem jí pohled a uvažovala, jak dlouho čekala, aby mi to řekla. Za celé ty roky jsem ani na okamžik nevěřila, že by mě měla nějak zvlášť ráda, i když jsem si to moc přála. „Je to jen otázka času,“ opakovala jsem si. Jenže ať jsem se snažila získat si její náklonnost sebevíc, nikdy mě nepřijala. Teď už jsem chápala hloubku její nenávisť, nebo možná žárlivosti. Nesdílela snad svého syna s jinou ženou? Mohla pro něj být v jejích očích jakákoli žena dost dobrá? Aspoň jsme teď obě věděly, jak si v této věci stojíme.

„Opravdu jsem tu kvůli tomu?“ zeptala jsem se. „Protože mě už Richard nepovažuje za dobrou manželku, nebo protože pro vás nejsem dost dobrá snacha?“

Mariah potřásla hlavou, jako by mě litovala. Zjevně neměla v úmyslu to dál rozvádět.

„Pokud mi nechcete říct, co se to tu děje,“ řekla jsem, „dovolíte mi aspoň vidět dceru?“

Soucitný výraz mé tchyně se prohloubil. „Dceru?“ odpověděla. „Má drahá, ty sama nejlíp víš, že to není možné.“

Přestože byl za zdmi mého vězení stále cítit kouř, nemohla jsem uvěřit tomu, že můj sen byl skutečný a že Crows-an-Wrase, aspoň zčásti, proměnil v popel.

„Kde je?“ zeptala jsem se. „Kde je Sophie?“

„Určitě si vzpomínáš na požár, ne?“ namítla Mariah a sraštíla obočí. „Došlo k němu před dvěma dny. Potom, co tě Richard vytáhl ven ze Sophiina pokoje, jsi byla tak rozrušená, že jsme ti museli podat sedativa. Bylo to pro tvé vlastní dobro.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Prosím!“ žadonila jsem. „Nemučte mě tak. Zamkněte mě tady, pokud musíte, ale dovolte mi vidět moji dceru.“

Mariah zkroutila rty a její rysy ztvrdly. Strčila tvář dál do průzoru, jako by se chtěla ujistit, že to, co mi poví, přesně pochopím, třebaže to nemohla říct jasněji. „Tvoje dcera je mrtvá!“ Skoro na mě křičela. „Sophie uhořela ve svém pokoji. Vyhořela celá polovina východního křídla.“

„Ne,“ prohlásila jsem s překvapivým klidem a zavrtěla hlavou. Nevěřila jsem tomu – odmítala jsem tomu uvěřit. Viděla jsem to ale na vlastní oči, ne? „To vám neprojde,“ řekla jsem jí. „Víte, co moje rodina udělá, až to zjistí. Nepotrvá dlouho a začnou se zajímat o to, kde jsem, přijdou mě hledat.“

Mariah mě v tu chvíli zaskočila. Její drsný smích jsem nečekala. „Nikdo se nebude ptát, kde jsi, Rosen,“ ujistila mě, „a ze všeho nejmíň tvoje rodina.“

Její slova mě pobouřila. „Ovšemže bude,“ trvala jsem na svém. „Proč by neměla?“

Mariah se na mě chladně zadívala. „Protože věří, že jsi mrtvá,“ odvětila. „Tvůj pohřeb se koná zítra u Svatého Buriana. Sophiiny ostatky budou uloženy k poslednímu odpočinku zároveň s těmi tvými, vy dvě pospolu, bok po boku, na jediném místě v rodinném hrobě. Zařídili jsme to narychlo, ale vzhledem k okolnostem...“

„K jakým okolnostem?“ skočila jsem jí do řeči. „Jak se může konat můj pohřeb, když jsem očividně pořád živá?“

„To víš ty a vím to já,“ opáčila Mariah, „co se ale týká tvjí rodiny, pro ně jsi spolu s dcerou zahynula v ohni.“

„V ohni?“ zopakovala jsem a přemýšlela, jak by to mohlo být možné. „Ale kde jsou důkazy? Můj otec určitě bude chtít vidět tělo.“

„A taky ho viděl,“ prohlásila Mariah se samolibým výrazem. „Nebo aspoň to, co z tebe zbylo – tvoje ožehlé kosti a zčernalé prsteny. Taková tragédie.“

Všimla jsem si, že Mariah nemohla znít méně upřímně.

„Čí kosti to byly?“ zeptala jsem se opatrně, protože mi znovu přišla na mysl Charlotte. Moje komorná a já jsme měly podobné proporce a já se otřásla při pomyslení, že by na mém místě mohla být ona.

„Nelam si svoji pěknou hlavinku,“ řekla Mariah. „Nebyl to nikdo, koho bys znala.“

„Richard někoho zabil?“ zeptala jsem se. „Nebo jste to byla vy?“ dodala jsem, neboť jsem si vzpomněla na její dřívější slova o tom, že kdyby bylo po jejím, zabila by mě.

Ta představa Mariah znovu rozesmála. „Podobných opatření nebylo zapotřebí,“ ujistila mě. „Potřebovali jsme prostě tělo a mrtvola nám posloužila stejně dobře, pokud jsme ji mohli vydávat za tvoji. Pořád existují lidé ochotní je za správnou cenu vykopat, víš?“

„Vykradači hrobů?“

„Kdo jiný? Možná to už dneska není výnosné řemeslo, stále je tu ale spousta lidí, která se s vhodnou pobídkou s radostí ujme prakticky jakéhokoli úkolu.“

„Jak odporné,“ řekla jsem a sotva jsem dokázala uvěřit tomu, že můj manžel a jeho matka přišli s tak nemyslitelným plánem, a navíc ho i uskutečnili. Ale za jakým účelem? To jsem pořád doopravdy netušila.

„Takže, jak vidíš, Rosen,“ pokračovala Mariah, „nikdo tě nepříjde hledat.“ Chystala se zavřít průzor, pak ale zaváhala. Otvor znovu zaplnil její obličej. „Raději to neztrácej ze zřetele,“ dodala. „Pokud se pro mě staneš příliš velkým břemenem, po druhé pro tebe nikdo truchlit nebude.“

KAPITOLA TŘETÍ

Jakmile se špehýrka zavřela a já uslyšela, že se kroky mé tchyně vzdalují směrem ke schodům, vyskočila jsem z lůžka a rozběhla se ke dveřím. Cítila jsem nečekané nutkání znovu na ně zabušit pěstmi, rozbít je, s křikem vyběhnout ven z chatrče a vydat se hledat svoji dceru. K čemu by to ale bylo? Dveře vyrazit nedokážu a moje bušení a křik by jen přivedly zpátky Mariah, která by mě znovu pokárala a vyhrožovala mi. Potřebovala jsem jídlo. Musela jsem zůstat silná a přežít, už jen proto, abych odhalila pravdu o tom, co se v noc požáru stalo, a jestli je Sophie skutečně mrtvá nebo ne. Bez důkazů tomu neuvěřím.

Odnesla jsem si přikrývku ke křeslu pod oknem se zavřenými okenicemi, sedla si do něj, schovala si nohy pod sebe a schoulila se se svými myšlenkami. Pro Sophii jsem neplakala. Nemohla jsem pro ni truchlit, když jsem si nebyla jistá, jestli je doopravdy mrtvá. Truchlit znamenalo uvěřit, a když jsem nyní věděla, čeho je Mariah schopná, odmítala jsem věřit jedinému slovu, které mi poví. Zadívala jsem se na střešní okno a přála si, aby sklo bylo čistší a já viděla modré nebe a plující bílá mračna. Začala jsem přemítat o tom, jestli právě Sophie nebyla důvodem, proč mě tady zavřeli. Pokud zemřela, stala jsem se jako její matka pro svého manžela zbytečnou? Anebo jsme už z nějakého důvodu nebyly ani jedna v sídle Crows-an-Wra vítané? Byl požár založen úmyslně, aby se nás obou Richard zbavil?

Zavrtěla jsem hlavou. Nedávalo to smysl. Kdyby tomu tak bylo, proč by mě nechával naživu? Otřáslo mnou pomyšlení, že

by se Sophie mohla nacházet ve stejné situaci. Našly se v popelu díky vykradačům hrobů, které si manžel najal, i dětské kosti? Byla i ona někde zavřená, stejně promrzlá a osamělá jako já, a věřila, že její matka je mrtvá? Nedokázala jsem tu představu snést. Ve skutečnosti jsem nevěděla, co se děje nebo proč, ale nějak jsem to musela zjistit.

„Ale jak?“ zeptala jsem se sama sebe.

Mariah mi poví jenom to, co bude chtít, a Richard... Co by mi řekl Richard? Tedy kdybych někdy dostala šanci znovu si s ním promluvit? Potřásla jsem hlavou, neboť jsem věděla, že žádnému z těchto lidí, k nimž jsem dříve měla tak blízko, už nemůžu důvěřovat. Prostě a jednoduše jsem musela utéct, když jsem se však znovu rozhlédla po skrovně zařízeném pokoji, připadalo mi to jako nemožný úkol. I kdybych dokázala vyzvednout křeslo na postel a vylézt na něj, na střešní okno bych stejně nedosáhla. Nejlepší šanci tak představovalo okno ve stěně. Vstala jsem a znovu vyzkoušela okenice, tentokrát důrazněji. Tak jako dřív zarachotily lamely v rámech, jinak ale byly okenice stejně silné jako dub, ze kterého byly vyrobeny – a podle jejich neposkrvněného stavu byly docela nové. Ať už se tu dělo cokoli, očividně to naplánovali předem.

Povzdychla jsem si, znovu jsem se posadila, a když jsem se lépe balila do příkrývky, zachvěla jsem se. Co jsem provedla, že jsem si svého muže takto poštvála proti sobě? V myšlenkách jsem se vrátila k rozhovoru s Mariah. Opravdu jsem Richardovi nebyla dobrou ženou? Už jen ta domněnka mě urážela. Svě povinnosti jsem si plnila ve všech oblastech našeho manželství a Richard si na mě nikdy nepostěžoval. Bylo kruté podstupovat takové zacházení a nevědět proč. Čím jsem mohla Richarda natolik urazit, abych si zasloužila tento trest?

Muselo za tím být něco víc.

Richard mě miloval, jako já milovala jeho, nebo ne? Samozřejmě ne na počátku – naše manželství dohodli naši otcové dlouho

předtím, než jsme se poprvé setkali, byli totiž dobrými přáteli u vojenského pluku – Richardova náklonnost ke mně ale časem jistě zesílila stejně jako ta má k němu. Anebo jsem se naivně rozhodla věřit tomu, čemu jsem si věřit přála? Má současná situace by tomu rozhodně napovídala. Vstala jsem, začala přecházet sem a tam po pokoji a znovu a znovu se ptala sama sebe, co jsem mohla provést. Musela jsem to pochopit, jinak mě to dožene k šílenství, jenže jsem nenacházela žádnou odpověď kromě jednoduché a zjevné pravdy, že o mě můj manžel ztratil zájem.

Rozptýlil mě hluk z komína a já si klekla před krb, toužila jsem totiž po útěše jakéhokoli zvuku, který mi svět tam venku mohl nabídnout. Jak jsem poslouchala, hluk sílil. Dobře jsem ho znala. Obvykle předcházel bouřím. Byl to křik racků, kteří se přiletěli schovat na pevninu, a já jejich přítomnost vítala, stejně jako bych uvítala zvuk větru a lijáku na střeše. Nikdy dřív jsem racky nepovažovala za zpěvné ptáky, ještě nikdy jsem ovšem nedocenila jejich pronikavý křik tak jako nyní. Seděla jsem zády ke krbu a poslouchala je, dokud střešní okno nezešedlo a můj pokoj neovládly stíny.

Neměla jsem nic na práci, takže bych patrně přímo tam usnula, kdyby mě z ospalosti nevytrhlo vrznutí prkna v podlaze za dveřmi, které ohlásilo návrat Mariah. Vstala jsem a přistoupila ke dveřím, odhodlaná znovu ji konfrontovat, tentokrát tváří v tvář, a položit jí stejnou otázku jako předtím: Čím jsem si tohle zasloužila? Ve dveřích se však neotevřela horní špehýrka, nýbrž ta spodní. Rázem jsem zapomněla na všechno, co jsem chtěla říct. Pohlédla jsem dolů a uviděla starý cínový podnos prostrčený otvorem. Při pohledu na chleba a sýr, které na něm ležely, mi zakručelo v žaludku, ještě silněji mě však přemohla žízeň, když se v hrnku ze staré hnědé kůže zaleskla voda. Klekla jsem si a obrátila ho do sebe tak rychle, tak marnotratně, že mi voda stekla dolů po bradě a krku a zmáčela mi noční košili.

„Děkuji,“ zavolala jsem, když se špehýrka zabouchla. Moje slova, pramenící z upřímného vděku, zněla mým uším pokorněji, než jsem zamýšlela.

Očekávala jsem, že se teď otevře horní špehýrka, že mi Mariah odpoví a znovu se se mnou pohádá, jenže se to nestalo. Slyšela jsem její lehké kroky na schodech. Chtěla jsem na ni zavolat a přivést ji zpátky, už jen proto, abych se necítila tak sama, ale neudělala jsem to. Během okamžiku byla pryč a já zůstala sama se svými myšlenkami.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Bouře, kterou předpověděli raci, trvala několik dnů. Po většinu času jsem ležela v posteli, sledovala déšť na střešním okně a naslouchala jeho hypnotickému šumění, které mě uklábalo ke spánku. Popravdě jsem nedokázala ani s minimální přesností určit, kolik času uplynulo od chvíle, kdy mi Mariah přinesla první jídlo. Možná jsem se měla řídit příkladem Edmonda Dantèse, jednoho z mých oblíbených fiktivních hrdinů, a zaznamenávat si běh času tak, že bych nehty vyškrábávala rýhy do stěny, to jsem ale odmítla. Neviděla jsem důvod ještě víc se trápit tím, že bych počítala dny, které protrpím ve svém vězení.

Opět jsem se vzbudila s příšernou bolestí hlavy. Připomnělo mi to, jak jsem se poprvé probrala v neznámé posteli. Spala jsem neklidně a neustále se mi vracely sny, které byly tak živé, až mi připadaly skutečné. Posadila jsem se a odrhнула přikrývku. Měla jsem na sobě jinou noční košili. Byla moje, jenže jiná, než v jaké jsem usnula. Výšivky, mé vlastní, se změnily. Nyní ji zdobily žluté slunečnice, kdežto předtím to byly fialky. Všimla jsem si, že hřbety mých rukou, obvykle tak bledé, jsou zvláště růžové a živé a trochu bolely. Někdo je vydrhl – někdo mě vydrhl. Nelíbilo se mi to. Někdo mě bez mého souhlasu v noci svlékl, umyl a převlékl do čisté noční košile.

Vzpomněla jsem si na včerejší večeři: brambory a skopové s řídkou omáčkou. Při jídle jsem necítila žádnou zvláštní pachut – na druhou stranu jsem dostávala jen dvě jídla denně, takže jsem mívala takový hlad, že jsem bez protestů snědla všechno

a chuť mě vůbec nezajímala. V jídle však očividně byla nějaká silná droga, která mě zbavila vědomí a způsobila, že mi při probuzení tepala hlava bolestí. Žádné jiné vysvětlení neexistovalo a dávalo to dokonalý smysl. Proč by měla Mariah riskovat a vejít do pokoje, zatímco budu při plném vědomí?

Mariah...

Slyšela jsem, jak špičkou boty znovu koplá do dveří – právě to mě vzbudilo. „Podnos!“ zavolala a opět dveře nakopla tak silně, až mi to drásalo nervy.

Viděla jsem, že spodní špehýrka už je otevřená. Moje tělo se zdráhalo probrat, což asi pokoušelo její trpělivost. Měla jsem pocit, jako by mi moje končetiny nepatřily, proto jsem skoro vypadla z postele, jak jsem spěchala vystrčit podnos ven. Tak už to v době jídla chodilo. Rychle jsem se podřídila rutině. Mariah mi šoupla dovnitř čerstvé jídlo a vodu pouze tehdy, když jsem jí napřed vrátila starý podnos. Odmítala riskovat a jít si pro něj dovnitř, bála se totiž, že bych se mohla pokusit utéct, a špehýrka zajistila to, že ani nebylo potřeba otevírat dveře. Moje vězení bylo skutečně velmi dobře vymyšlené.

„Už jdu,“ zavolala jsem a zapátrala po podnose očima zakalenýma spánkem a účinky podané drogy. Ležel v nohách postele.

„Pospěš si!“ vyštěkla Mariah. „Nemám celý den.“

Vystrčila jsem podnos ven a zvuk, který vydal, když drhnul o hrubá, drsná prkna v podlaze, způsobil, že jsem sebou trhla a chytila se za hlavu. Panebože, čeká mě tohle bolestivé utrpení pokaždé, když budu potřebovat umýt nebo převléct? To bych raději zůstala špinavá.

Vytrhla mi podnos, ještě nebyl ani napůl venku. Za dveřmi se ozval rachot a cinkání, pak špehýrkou zajel dovnitř nový. Tentokrát na něm byly jenom trocha ovoce, chléb a voda – žádné maso ani sýr.

„Nočník?“ křikla Mariah nespokojeně.

Podívala jsem se do míst, kde stál, vedle umývacího stolku. „Já... ještě jsem ho nepoužila,“ vykoktala jsem.

Otevřela se horní špehýrka a Mariah se na mě zadívala. „Tak si pospěš,“ řekla. „Copak už tu nestojím dost dlouho?“

„Myslíte teď?“ zeptala jsem se tiše. „Zatímco budete čekat?“

„Ano, teď,“ obořila se na mě Mariah. „Nebo tady mám trčet celý den?“

To jsem nechtěla, na druhou stranu jsem ale nechtěla nočník použít pod dohledem tchyně. Měla jsem však na vybranou? Přistoupila jsem k nočníku a začala si zvedat noční košili. Cítila jsem na sobě její oči a už to mi bylo nepříjemné. Zaváhala jsem a ohlédla se po dveřích. Byla jsem si jistá, že to nezvládnou, pokud se bude Mariah dívat. Navzdory všemu si chci zachovat trochu důstojnosti.

„Mohla byste prosím zavřít?“ požádala jsem tak zdvořile, jak jen jsem dokázala.

Mariah zavrtěla hlavou a povzdychla si. Špehýrka se zaouchla.

„Děkuji,“ zavolala jsem, odhodlaná řídit se dobrým chováním, ačkoli ona na to svoje zapomněla. Budu příkladnou vězeňkyní, jakou si Mariah přála. Udělám všechno, co po mně bude chtít, a nebudu si stěžovat. Jestli jsem chtěla pochopit, proč se mi to děje a co se stalo se Sophií, nijak mi nepomůže, když Mariah ještě víc rozčílím. Když jsem však prostrkávala nočník otvorem, popravdě bych jí jeho obsah nejradši vylila na hlavu.

„No konečně,“ řekla Mariah a sebrala mi ho.

Chystala se špehýrku zavřít, jenže i když mi její společnost byla odporná, nehodlala jsem ji pustit. Pořád jsem chtěla vědět, čím jsem Richarda urazila, a Mariah byla jediná, kdo mi mohl pomoci pochopit, proč jsem mu nebyla dobrou manželkou. Už jsem zjistila, že jít na to zpříma je zbytečné. Na rovinu mi nic nepoví, jinak už by to udělala. Musela jsem ji přimět rozhovořit se a doufat, že se něco dozvím.

„Miloval mě Richard někdy tolik jako já jeho?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na spodní špehýrku.

Nezavřela se úplně. Zůstala pootevřená a Mariah řekla: „Vážně pochybuji, že bys byla stále naživu, kdyby tomu tak nebylo.“

Takže aspoň něco, pomyslela jsem si. „Jak se má Richard?“ zeptala jsem se a předstírala, že mě to po tom, co mi provedl, ještě zajímá. „Blíží se výročí naší svatby.“

„Má se celkem dobře,“ odvětila Mariah. „A co?“

„Prostě jsem si vzpomněla na náš svatební den, to je všechno. Znamená to, že brzy bude jaro. Právě teď je dost zima.“

„Máš dost příkrývek na zahřátí,“ prohlásila Mariah a vysmála se mi. „Až přijde léto, budeš si stěžovat na horko.“

Představa, že tady v létě ještě budu, mě málem zničila. Ovládla jsem se a dál směřovala rozhovor tam, kam jsem původně chtěla. „Richard vypadal o našem svatebním dnu moc hezky,“ řekla jsem a vzpomněla si na jeho ostré, mladistvé rysy. Bylo mu tehdy dvacet. Mně právě osmnáct.

Spodní špehýrka se zavřela a já si myslela, že se prozatím nikam dál nedostanu, pak se ale otevřela ta horní. Ucouvla jsem. Netušila jsem, čeho se bojím. Dveře byly koneckonců zamčené, a i kdyby ne, Mariah byla stará a nepředstavovala pro mě o nic větší fyzickou hrozbu než já pro ni. Přesto jsem se už v její přítomnosti nedokázala uvolnit, a čím blíž jsem byla jejímu nenávistnému pohledu, tím méně klidu jsem cítila.

„Richard byl velmi pohledný, to ano,“ řekla Mariah a kývla na souhlas. „Ty jsi ho ale brzy změnila, že? Ty a tvoje rodina. Jak rychle jsi vysála z jeho očí radost.“

„Ano, to asi ano,“ řekla jsem a předstírala, že jsem si uvědomila, jak špatná manželka jsem Richardovi byla. „Jeho otec si ale náš sňatek přál,“ dodala jsem a vzpomněla si na veselé úsměvy našich otců, kteří nám stáli ve farním kostele Svatého Buriana po boku. „A můj taky.“

„A podívej, kam tě to dostalo,“ řekla Mariah a bloudila očima po mém bezútěšném pokojíku. „Richard měl vyslyšet výhrůžky tvých bratrů a nechat tě stát u oltáře. Pro vás oba by to tak bylo mnohem lepší.“

„Richard vám prozradil, co mu moji bratři řekli?“

„No ovšem. Jeho otec, Bůh dej pokoj jeho duši, byl pořád pryč s plukem, komu jinému by se tak měl svěřit? Všichni čtyři ho varovali, že jestli ti ublíží nebo budeš kvůli němu nešťastná, zodpovídat se bude jim.“

„Žádný to nemyslel vážně,“ řekla jsem a usmála se, abych situaci zlehčila. Mariah však celá věc nijak nepobavila.

„Mysleli to zcela vážně,“ řekla. „Richard za jedinou noc zestárl. Báł se udělat sebemenší chybu. Dobrá manželka by to nestrpěla.“

„Kvůli tomu jsem ale v téhle místnosti neskončila, že ne?“

Mariah pomalu zavrtěla hlavou. „Ty to ještě pořád nechápeš? Nebyla jsi dobrá manželka, protože jsi selhala v té nejdůležitější ze svých povinností.“

S tím ukročila vzad, zabouchla špehýrku a nechala mě tam zase stát, v chladu a o samotě, a uvažovat o tom, co tím myslela.

Selhala jsem v nejdůležitější ze svých povinností...

Odpověď mě zasáhla stejně nečekaně jako kýchnutí. Mariah mi prozradila to, co jsem hledala, i když to neřekla na rovinu. Povinností manželky podle manželských slibů bylo milovat, ctít a poslouchat svého muže, byla tu však ještě další, nepsaná povinnost, která byla tak nedílnou součástí manželské doktríny, že se brala jako samozřejmost.

Nedala jsem Richardovi syna a dědice.

Zachvění mě přimělo vrátit se do postele a využít tu trochu tepla, která v ní zůstala. Dnes nesvítilo střešním oknem dovnitř žádné slunce; místo něj jsem nad sebou viděla jen nudnou šed. Bouře skončila, její dozvuky ale nepochybně přetrvají ještě několik dnů. Zabalila jsem se do příkrývek, příliš

ztracená v myšlenkách, než aby mě to zajímalo, nebo abych věnovala pozornost žízni či kručení v břiše. Po sňatku jsem neotěhotněla snadno. Trvalo dva roky, než se narodila Sophie, a navzdory všem našim pokusům o další dítě – o syna a dědice pro Richarda – se to nepodařilo. Při Sophiině porodu došlo ke komplikacím, které nepochybně zavinily, že jsem selhala v povinnosti, kterou Richard i jeho matka považovali za nejdůležitější ze všech.

Takže o to šlo. Richardovi jsem už k ničemu nebyla, protože jsem mu nedokázala dát syna, a jelikož se se mnou nemohl rozvést – rozvody byly povolovány jen ve zcela mimořádných případech – a nedokázal se ani přimět zabít mě, raději mě uvěznil. Stala jsem se jeho tajnou manželkou, o které se všichni domnívali, že zahynula. Ale jaká láska by mě odsoudila k takové existenci? Napadlo mě, že mě Richard drží naživu jen proto, že jsem matkou jeho dcery, nebo možná proto, že stále věří hrozbám mých bratrů. Nepochybovala jsem o tom, že kdyby odhalili, co mi provedl, zabili by ho. Avšak napřed by ho donutili trpět.

Musela jsem jim o sobě dát nějak vědět.